

Minden úgy kezdődött, ahogy az lenni szokott... Szóval, hogy pontos legyen: június 24-én 8 óra körül volt a találka az iskola előtt, ahol névsort egyeztettek és még egy csomó nagyon, de nagyon fontos dolgot, miután evvel végeztünk indulhattunk **BALATONAKALIRA.**

A 8 nap alatt sok minden történt, néhányról - a teljesség igénye nélkül - beszámolok.

... Este vándor színház szórakoztatott bennünket a „Rúzs Sándor” című előadással...nem, nem *Rózsa Sándor*.

Ezután a Balaton-part volt a terítéken, de mivel nem volt valami jó idő, nem fürödtünk a Balcsiban, viszont láttunk kiskacsát és hattyút is.

.....A következő napirendi pont az önarckép festése (!) volt, ami szinte mindenkiről felismerhetetlen lett, de ez még nem volt elég, egy másik diák nevét is ki kellett húzni és róla is kellett képet csinálni zsírkrétával. Itt is csak nagyon kevesen ismertek magukra, az én rajzomból kiindulva, nem csodálom.

.....Mindezek után megtanultuk a „cup song”-ot, *Fanni* segítségével. Ez egy olyan „dal”, amit pohárral kell játszani ritmusra, ezt a táborban nagyon sokan megtanulták, és utána már egyszerre „cup song”-oztunk, a bent ülő tanárok legnagyobb örömére (ez elég hangos tudott lenni, ha egyszerre húszan csináltuk). Szerintem később a házakban is ez ment, egészen estig.

.....A 3. napon jött értünk egy busz, és elvitt minket a szigligeti várig. Nem teljesen a tetejére, mert legnagyobb sajnálatunkra azt nem lehetett, így úgy éreztük a vár bejáratánál, mintha minimum a *Mount Everest*-et másztuk volna meg. Ezek után 4 vitéz mutatott be pár harci eszközt... és túl is éltük a bemutatót. Utána felmentünk a kilátóra, és Péter bácsi persze egy mini földrajz órát is beiktatott. A busz elvitt minket a *Tapolcai-Tavasb arlang*

bejáratához. 73 lépcső (ezt szinte mindenki megjegyezte, mert a tanárok bejelentették, hogy pár dolgot majd kérdezni fognak) vezetett le a barlangba, ahol 3 fős csoportokra oszlottunk és beültünk egy-egy csónakba. Így kezdődött a mi „kis utazásunk” a vízen. Gyönyörű volt a barlang, mindenkit lenyűgözött a látvány.

... Majd túrázni mentünk, nem NAAAGY túrára, csak egy kisebbre a Kő-tengerhez, ami nagyjából abból áll, hogy hatalmas kövek vannak itt-ott. Túránk legizgalmasabb része az volt, hogy felmentünk az ingó kőre, Heni néni legnagyobb félelme ellenére. ..

... Elmentünk a híres *Tihanyi Apátság*hoz, és aki akart, be is mehetett a templomba. *Tihany* híres a levenduláról, szóval nem volt kérdés, hogy elmegyünk a

Levendula Ház

ba. Csak pár tő levendulát láttunk, pedig mindenki óriás levendulaföldre számított. Utána mentünk haza, most már tényleg helyi járattal, estefelé pedig vetélkedtünk. Nagyon erősen kellett gondolkodnunk, hogy bármilyen információ előjöjjön az agyunkból, de nem volt lehetetlen..

.. 5. nap reggel MI (pár lány a faházból) ment felkelteni a többieket reggel, énekelve. Majd a

következő pár napban is. Később lementünk a partra és fürödtünk a Balatonban, amit már MINDENKI nagyon várt, igaz, páran hidegnek találták a vizet, de szerintem jó volt és vicces. Egész nap strandon voltunk, és csak enni mentünk fel a szállásra. Este szokásosan elmentünk aludni, de éjfél tájban a tanárok felkeltettek minket, mondván „Irány túrázni!”...

Következő nap szintén a Balaton-parton voltunk, úsztunk és napoztunk, vagy esetleg katicát találtunk. Ezek után a diákok egyik legnagyobb kedvence, a számháború volt terítéken.

Ez annyiból „állt”, hogy össze-vissza futkároztunk, számokat kiabáltunk be, és különböző módon próbáltuk takarni a számunkat.

Este ÚJRA (?) keltettek minket a tanárok a BÁTORSÁG PRÓBA miatt. Itt végig kellett menni egy pályán a tábor területén (sötétben) és közben a tanárok, az ifik és pár diák ijesztgetett. A

pár diák között én is benne voltam, de mi is végigmentünk a tanárok, és ifik pályáin, amik ijesztőek voltak, tényleg. Mindenki csak sikoltzott, vagy a „helyi menők” csak nevettek.

A 7. nap meglepő módon megint strandolással telt, és pakolással. Esti programként gyümölcsjátékot játszottunk, házanként. Utána pedig kis kört alkotva leültünk egy nagy beton placcra és összegeztük, hogy mi minden jó történt velünk az elmúlt napokban. Később pedig a fiúk külön bátorság próbáján lehetett részt venni, ami szintén ijesztőre sikeredett, majd elmentünk aludni a házunkban, utoljára.

Utolsó nap mindenki visszarendezte a szobát eredeti állapotába, és lehordtuk a hatalmas bőröndöket, nagy nehézségek közepette. Aztán elindultunk a kikötőhöz, mert mentünk vitorlázni, ami nagyon jó volt. Bár néha azt hittük, itt a vég, mert megdőlt a hajó, de kiderült, hogy ez teljesen természetes. Visszaérve a szálláshoz, jött Krisztiánért az anyukája, mert mentek valahova, és hozott mindenkinek lángost, ami NAAAAGYON FINOM volt, és ezúton is köszönjük.

Aztán elindultunk haza, vége volt a tábornak. Nagyon jó volt, imádtam. Tetszettek a programok, és a társaság is nagyon jó volt. Persze, köszönjük *Péter bácsinak* a sok-sok játékot, amit kitalált, hogy véletlenül se unatkozzunk.

Gabi néni

nek, aki mindig kitalált nekünk valamilyen kézműves foglalkozást. A két ifinek,

Dóri

nak, és

Klau

nak, akik lazábban kezeltek minket, és néha nagyon megnevetettek. És végül

Heni néni

nek, aki a táborvezetőnk volt, és megszervezte ezt nekünk.

Szerintem mindenki nagyon jól érezte magát, nekem ez volt az utolsó táborom, úgyhogy jó emlékekkel távoztam.

Török Flóra

(volt) 8.b

További tábori képek a [**GALÉRIÁBAN!**](#)